

ПОВНОВАЖЕННЯ СУБ'ЄКТІВ ФОРМУВАННЯ ТА РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЗЕМЕЛЬНИХ ВІДНОСИН

МОЗГОВИЙ Олександр Олександрович - кандидат юридичних наук, докторант (Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків, Україна)

ORCID: 0000-0003-2836-7595

DOI: <https://doi.org/10.71404/EP.2025.3.61>

Стаття присвячена з'ясуванню змісту та особливостей повноважень суб'єктів формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин у кореляції з наміченими цілями розвитку цієї галузі та можливостями їх практичного досягнення. З'ясовано, що більшою мірою повноваження Кабінету Міністрів України як суб'єкта формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин конкретизуються через правотворчу та стратегічно-координаційну діяльність, яка дозволяє йому формувати інституційні умови функціонування земельних відносин. Визначено, що повноваження Мінекономіки як суб'єкта формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин характеризуються функціональним контекстом. На відміну від Кабінету Міністрів України, що виступає як стратегічний центр, який ухвалює ключові рішення та координує інші органи влади, Мінекономіки, по-перше, сприяє виконанню функцій попереднього; по-друге, як суб'єкт галузевої спеціалізації формує усю необхідну організаційно-реалізаційну базу для існування державної політики у сфері земельних відносин загалом; по-третє, доповнює та розробляє механізми нормативно-правового, інформаційного, інституційного й адміністративного наповнення реалізації державної політики у сфері земельних відносин. Виявлено, що Держгеокадастр як суб'єкт реалізації державної політики у сфері земельних відносин виконує переважно прикладні функції, пов'язані з технічним, організаційним та

контрольним аспектом втілення наміченого курсу розвитку аналізованої сфери.

Узагальнено, що повноваження суб'єктів формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин диференційовані за ієрархічним чинником та сформовані таким чином, щоб доповнити один одного на різних рівнях її інституційної системи.

Ключові слова: галузь земельних відносин, земельна політика, земельні відносини, повноваження, публічна адміністрація, реалізація державної політики, система суб'єктів, формування державної політики.

Постановка проблеми

Положення Бюджетної декларації на 2026-2028 роки визначають, що «у зв'язку із збройною агресією Російської Федерації проти України аграрний сектор набуває особливого стратегічного значення, тому важливою є підтримка сільськогосподарських товаровиробників. Однак держава також сприятиме покращенню властивостей природно-територіальних комплексів з метою оптимального використання потенціалу ґрунтів, вод, клімату, рельєфу та рослинності, забезпеченню безперебійного функціонування автоматизованої інформаційної системи Державного земельного кадастру, внесенню відомостей до Державного земельного кадастру про земельні ділянки державної власності, а також забезпеченню функціонування публічного моніторингу земельних відносин» [1]. Інші ключові пріоритети управління в галузі земельних відносин ви-

значаються наступним чином: «підвищення здатності місцевих громад ефективно планувати та управляти земельними ресурсами; удосконалення іпотечного кредитування та забезпечення доступу дрібних землевласників до кредитних ресурсів; вдосконалення повноти кадастрових даних та електронних систем з метою зменшення рівня корупції» [2, с. 16].

Стратегічний розвиток в сфері земельних відносин має сприяти «створенню інвайроментальної економічної системи, де еколого-економічні пріоритети перетворюються в загальносуспільні цінності та екофілософські орієнтири для кожного громадянина, громади, регіону та всієї України в цілому» [2, с. 17]. Для реалізації такої амбітної мети суб'єкти формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин мають бути наділені відповідними повноваженнями, адже саме вони виступають ключовими провідниками державної волі у сфері земельних відносин, забезпечуючи баланс між економічними інтересами суспільства та необхідністю збереження природних ресурсів для майбутніх поколінь.

Поділяємо позицію того, що «дослідження питань їхніх повноважень є необхідним, оскільки тільки так можна розкрити зміст діяльності владного суб'єкта, його реальні функції, а як наслідок – вносити обґрунтовані рекомендації та пропозиції щодо адміністративно-правового статусу органу, зміни та доповнення чинного законодавства» [3, с. 268].

Аналіз останніх досліджень та публікацій

Представлена до аналізу проблематика немає наукового висвітлення, проте базується на кількох ключових джерелах, які дозволяють окреслити сучасні підходи до визначення повноважень суб'єктів формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин. Йдеться зокрема про монографічну працю О. Бойко (2019), яка присвячена висвітленню сутності механізмів формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин; публікацію З. Гбура, Л. Галушкіної та О. Акімова (2022), які детально описують функції та від-

повідальність Кабінету Міністрів України; кваліфікаційну працю А. Ковбасюк (2024), яка розкриває роль інституційних органів в досліджуваній системі взаємозв'язків.

Варто зауважити, що наукові дослідження останніх років акцентують увагу на важливості чіткої класифікації повноважень владних суб'єктів, взаємодії між ними та громадським сектором, а також окремо необхідності забезпечення ефективного управління земельними ресурсами через прозору та формалізовану нормативну базу.

Тому **метою цієї статті є** з'ясування змісту та особливостей повноважень суб'єктів формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин у кореляції з наміченими цілями розвитку цієї галузі та можливостями їх практичного досягнення.

Виклад основного матеріалу

Зауважимо, що у публічному управлінні земельними відносинами ключову роль відіграють різні інституційні органи: «1) Верховна Рада України. Цей орган приймає закони та нормативні акти, що регулюють земельні відносини та визначають політику в даній галузі. Верховна Рада є найвищим законодавчим органом у країні; 2) Верховна Рада Автономної Республіки Крим. Вона відповідає за законодавство та рішення, пов'язані із земельними відносинами в межах території Автономної Республіки Крим; 3) Кабінет Міністрів України. Цей орган визначає загальну стратегію та політику землеустрою та земельних ресурсів, видає постанови та розпорядження, що визначають конкретні заходи та дії в цій сфері; 4) Рада міністрів Автономної Республіки Крим. Схожа до Кабінету Міністрів України, вона визначає стратегію та політику землеустрою на території Криму; 5) органи місцевого самоврядування. Місцеві ради та виконавчі комітети регулюють земельні питання на місцевому рівні, вирішують питання використання земельних ділянок, встановлення податків і зборів та інші аспекти у цій сфері» [2, с. 23–24]; 6) центральний орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері земельних відносин. «Міністерство економіки, довкіл-

ля та сільського господарства України (Мінекономіки) є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує: формування та реалізацію державної політики у сфері земельних відносин, землеустрою, Державного земельного кадастру, національної інфраструктури геопросторових даних, топографо-геодезичної і картографічної діяльності, використання та охорони земель» [4]; 7) центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері земельних відносин. «Державна служба України з питань геодезії, картографії та кадастру (Держгеокадастр) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра економіки, довкілля та сільського господарства і який реалізує державну політику у сфері національної інфраструктури геопросторових даних, земельних відносин, землеустрою, у сфері Державного земельного кадастру» [5]. Узгодженими зусиллями ці «органи визначають та регулюють політику в галузі землеустрою та земельних відносин в Україні, сприяють здійсненню земельної реформи та збереженню земельних ресурсів» [2, с. 24].

Щодо їхніх повноважень першочергово зауважимо, що йдеться про сукупність відповідних прав і обов'язків, що мають нормативний вияв у актах адміністративного законодавства. При цьому А. Бойко справедливо акцентує на тому, що «повноваження органів державного управління сферою земельних відносин впливають з основних функцій і, власне, є їхнім відображенням» [6, с. 50–51].

Зокрема до основних функцій Кабінету Міністрів України відносяться: «діяльність, спрямована на захист прав людини (компетенція Кабінету Міністрів лежить в площині якісних змін життя суспільства; уряд встановлює коло повноважень кожної установи, що входять до системи виконавчої влади); створення та реалізація культурних (наприклад, захист історичної спадщини), економічних, соціальних (наприклад, забезпечення громадян робочими місцями), наукових, освітніх (наприклад, покращення якості та кількості оснащення освітніх закладів) про-

грам державного рівня; забезпечення соціальних, освітніх, культурних екологічних потреб громадян; захист принципу рівності по відношенню до власності, підприємницької діяльності (як важливий елемент побудови ринкової економіки та забезпечення реалізації основних положень Конституції України); контроль за діяльністю міністерств та інших відомств (Кабінет Міністрів не лише створює чи відмінює органи влади; уряд бере участь у створенні їх повноважень, контролюваності, штату тощо)» [7, с. 29–30; 8]. Тому логічно, що до повноважень Кабінету Міністрів України як суб'єкта формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин відноситься:

– статті 116, 117 Конституції України – «спрямовує і координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади; видає постанови і розпорядження, які є обов'язковими до виконання» [9];

– стаття 13 Земельного кодексу України – «здійснює розпорядження землями державної власності в межах, визначених цим Кодексом; реалізовує державну політику у галузі використання та охорони земель; здійснює викуп земельних ділянок для суспільних потреб; координує проведення земельної реформи; розроблює і забезпечує виконання загальнодержавних програм використання та охорони земель; організовує ведення державного земельного кадастру, державного контролю за використанням і охороною земель та здійснення землеустрою; встановлює порядок проведення моніторингу земель; вносить до Верховної Ради України пропозиції щодо встановлення та зміни меж районів, міст; встановлює та змінює межі сіл, селищ у випадках, передбачених Земельним кодексом України» [10];

– приміром, стаття 13 Закону України «Про охорону земель», стаття 10 Закону України «Про землеустрій», частина 3 статті 5 Закону України «Про Державний земельний кадастр» дублюють положення статті 13 Земельного кодексу України. Однак інші їх положення передбачають, що Кабінет Міністрів України:

1) затверджує: «Положення про Державний фонд документації із землеустрою та оцінки земель, а також порядок надходжен-

ня, обліку, зберігання матеріалів у фонді, порядок користування такими матеріалами; порядок проведення інвентаризації земель; методики здійснення оцінки земель; правила розроблення робочих проектів землеустрою [11]; порядок інформаційної взаємодії між кадастрами та інформаційними системами, а також перелік відомостей, обмін якими може здійснюватися в порядку такої взаємодії» [12];

2) визначає: «порядок здійснення природно-сільськогосподарського районування земель; порядок надання громадським організаціям центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері земельних відносин статусу саморегульованої організації у сфері землеустрою [11]; структуру кадастрових номерів земельної ділянки [12]; порядок здійснення природно-сільськогосподарського, еколого-економічного, протиерозійного та інших видів районування (зонування) земель; порядок визначення та відшкодування збитків власникам землі та землекористувачам» [13];

3) встановлює: «порядок економічного стимулювання заходів щодо використання та охорони земель і підвищення родючості ґрунтів; нормативи в галузі охорони земель та відтворення родючості ґрунтів; нормативи гранично допустимих концентрацій небезпечних речовин у ґрунтах, а також перелік цих речовин [13]; порядок проведення стажування особи у сфері земельних відносин; порядок складання та затвердження вимог до оформлення кадастрових планів земельних ділянок; порядок складання індексної кадастрової карти (плану); порядок користування відомостями та документами Державного земельного кадастру» [12].

Як бачимо, більшою мірою повноваження Кабінету Міністрів України як суб'єкта формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин конкретизуються через правотворчу та стратегічно-координаційну діяльність, яка дозволяє йому формувати інституційні умови функціонування земельних відносин. Базовим при цьому виступає їх координаційний, узгоджувальний, погоджувальний та контрольний характер, який деталізує його роль у досліджуваних механізмах як ініціатора, ре-

гулятора та контролера реалізації державної політики у сфері земельних відносин.

Щодо повноважень Мінекономіки як суб'єкта формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин варто вказати наступне. Положення про Міністерство економіки, довкілля та сільського господарства України, затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 21 липня 2025 року № 903, передбачає, що для виконання покладених на нього завдань він має право: «1) залучати в установленому порядку спеціалістів центральних і місцевих органів виконавчої влади, підприємств, установ та організацій (за погодженням з їх керівниками), вчених, представників інститутів громадянського суспільства (за згодою) до розгляду питань, що належать до компетенції Мінекономіки; 2) отримувати безоплатно від міністерств, інших центральних та місцевих органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування необхідні для виконання покладених на нього завдань інформацію, документи і матеріали, зокрема від органів державної статистики – статистичну інформацію, зокрема щодо результатів діяльності оборонно-промислового комплексу; 3) скликати наради, утворювати комісії та робочі групи, проводити наукові конференції, семінари та інші публічні заходи з питань, що належать до компетенції Мінекономіки; 4) користуватися відповідними інформаційними базами даних державних органів, державною системою урядового зв'язку та іншими технічними засобами» [4].

Уточнимо, що йдеться про виконання, наприклад, таких завдань як:

«– забезпечення нормативно-правового регулювання, а саме розробки проектів нормативно-правових актів, видання в межах повноважень, передбачених законом нормативно-правових актів: а) у сфері раціонального використання, відтворення і охорони об'єктів тваринного і рослинного світу, біологічного і ландшафтного різноманіття, охорони, захисту, використання та відтворення лісів, формування, збереження та використання екологічної мережі, біологічної та генетичної безпеки, охорони та раціонального використання земель; б) з питань визначення порядків, правил, умов,

нормативів, норм у сфері розвитку меліорації земель, проведення аналізу практики їх застосування; визначення основних напрямів розвитку меліорації земель та використання меліорованих угідь; виконання прикладних науково-дослідних робіт у сфері меліорації земель; підготовки державних цільових програм щодо меліорації земель на коротко- та середньостроковий періоди; в) з питань встановлення порядку видачі дозволів на спеціальне водокористування, днопоглиблювальні роботи, прокладання кабелів, трубопроводів та інших комунікацій на землях водного фонду, а також порядку розроблення та затвердження нормативів гранично допустимого скидання забруднюючих речовин у водні об'єкти та переліку забруднюючих речовин, скидання яких у водні об'єкти нормується, розроблення та затвердження критеріїв оцінки забруднення підземних горизонтів водних об'єктів;

– аналізу, узагальнення інформації про опустелювання та деградацію земель, підготовку та затвердження відповідних звітів;

– погодження проектів землеустрою щодо організації і встановлення меж територій природно-заповідного фонду та іншого природоохоронного призначення, оздоровчого, рекреаційного, історико-культурного, лісгосподарського призначення, земель водного фонду та водоохоронних зон, обмежень у використанні земель та їх режимують об'єктів (у разі наявності територій чи об'єктів природно-заповідного фонду загальнодержавного значення, земель оздоровчого, рекреаційного призначення, земель водного фонду та водоохоронних зон);

– створення мережі дослідних земельних ділянок та ділянок з еталонними ґрунтами з метою проведення на них необхідних спостережень, вимірювань та обстежень екологічного стану земель, зміни показників корисних властивостей ґрунтів під впливом господарської та інших видів діяльності для проведення моніторингу земель на національному рівні;

– сприяння залученню інвестицій у сферу охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів, охорони атмосферного повітря та озонowo-

го шару та запобігання зростанню рівня глобального потепління, зміну клімату, екологічної та відповідно до своєї компетенції біологічної, генетичної безпеки, охорони та раціонального використання земель, організації охорони та використання природно-заповідного фонду та оцінки впливу на довкілля, зокрема оцінки транскордонного впливу на довкілля;

– забезпечення розроблення рекомендацій та заходів щодо забезпечення родючості ґрунтів і застосування агрохімікатів, а також механізмів економічного стимулювання здійснення заходів щодо використання та охорони земель і підвищення родючості ґрунтів» [4].

Водночас конкретизації чи переліку його обов'язків аналізований нормативно-правовий акт не надає, навіть попри те, що установлює його правонаступником майна, прав і обов'язків Міністерства аграрної політики та продовольства і Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів, що ліквіднуються. Разом з тим варто зауважити, що широко застосовним є термін «повноваження». Деталізації сутності цього поняття досліджуваний акт не відображає, однак можна висловити припущення, що вказівка на те, що Мінекономіки «забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері земельних відносин, землеустрою, Державного земельного кадастру, національної інфраструктури геопросторових даних, топографо-геодезичної і картографічної діяльності, використання та охорони земель» слід сприймати як один із різновидів його повноважень.

Натомість стаття 15 Земельного кодексу України визначає, що до «повноважень центрального органу виконавчої влади, який забезпечує формування державної політики у сфері земельних відносин, належать: а) здійснення нормативно-правового забезпечення у сфері земельних відносин; б) забезпечення проведення земельної реформи; в) розробка та забезпечення реалізації загальнодержавних, регіональних програм використання та охорони земель; г) забезпечення ведення та адміністрування Державного земельного кадастру, охорони земель; д) розроблення економічного механізму

регулювання земельних відносин; е) участь у розробленні заходів щодо розвитку ринку земель; є) міжнародне співробітництво в галузі земельних відносин; ж) здійснення інших повноважень, визначених законами України» [10].

Щодо останнього положення, приміром, положення Закону України «Про охорону земель» передбачають, що: «центральный орган виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері земельних відносин встановлює форму агрохімічного паспорта та порядок його ведення» [13].

На нашу думку, нормативна розбіжність у підходах до визначення категорії «повноваження» щодо діяльності Мінекономіки як суб'єкта забезпечення формування державної політики у сфері земельних відносин має суто теоретичну спрямованість, оскільки відображає радше відмінність у правових конструктах, аніж у реальних управлінських функціях. Проте варто констатувати, що Постанова Кабінету Міністрів України від 21 липня 2025 року № 903 «Деякі питання Міністерства економіки, довкілля та сільського господарства» не облишена нормативних недоліків. Зокрема, її структура є надмірно ускладненою, норми подані без належної систематизації, що не дозволяє належним чином виокремити ключові функції і повноваження Міністерства як суб'єкта формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин.

Тому формуємо висновок, що повноваження Мінекономіки як суб'єкта формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин характеризуються функціональним контекстом. На відміну від Кабінету Міністрів України, що виступає як стратегічний центр, який ухвалює ключові рішення та координує інші органи влади, Мінекономіки, по-перше, сприяє виконанню функцій попереднього; по-друге, як суб'єкт галузевої спеціалізації формує усю необхідну організаційно-реалізаційну базу для існування державної політики у сфері земельних відносин загалом; по-третє, уточнює, доповнює та розроблює механізми нормативно-правового, інформаційного, інституційного й адміністративного наповне-

ння реалізації державної політики у сфері земельних відносин.

Визначаючи повноваження Держгеокадастру як суб'єкта реалізації державної політики у сфері земельних відносин варто вказати, що стаття 15-1 Земельного кодексу України встановлює такі: «внесення в установленому порядку пропозицій щодо розпорядження землями державної та комунальної власності, встановлення меж області, району, міста, району в місті, села і селища, регулювання земельних відносин; участь у розробленні та виконанні державних, галузевих, регіональних та місцевих програм з питань регулювання земельних відносин, раціонального використання земель, їх відтворення та охорони, встановлення меж області, району, міста, району в місті, села і селища, у проведенні моніторингу земель, територіальному плануванні; організація проведення робіт, пов'язаних із реалізацією земельної реформи; проведення відповідно до законодавства моніторингу земель та охорони земель; ведення та адміністрування Державного земельного кадастру; участь у державному регулюванні планування території; організація та здійснення державного контролю за використанням та охороною земель у порядку, встановленому законом; здійснення заходів щодо вдосконалення порядку ведення обліку і підготовки звітності з регулювання земельних відносин, використання та охорони земель, формування екомережі; розпорядження землями державної власності в межах, визначених цим Кодексом; участь у формуванні та реалізації державної політики у сфері національної інфраструктури геопросторових даних; вирішення інших питань, визначених законами України» [10].

Приміром, стаття 14 Закону України «Про землеустрій» містить уточнення, що такими з-поміж інших є: «здійснення землеустрою, у тому числі забезпечення проведення державної інвентаризації земель та земельних ділянок усіх форм власності; здійснення сертифікації інженерів-землепорядників, утворення Кваліфікаційної комісії та ведення Державних реєстрів сертифікованих інженерів-землепорядників та інженерів-геодезистів; розроблення в

установленому законодавством порядку; організація, у тому числі за участю іноземних наукових установ та організацій, наукових досліджень з питань землеустрою; забезпечення створення, формування і ведення Державного фонду документації із землеустрою; здійснення державного нагляду у сфері землеустрою» [11].

Наведений матеріал демонструє, що Держгеокадастр як суб'єкт реалізації державної політики у сфері земельних відносин виконує переважно прикладні функції, пов'язані з технічним, організаційним та контрольним аспектом втілення наміченого курсу розвитку аналізованої сфери. При цьому можемо також узагальнити, що закріплені за ним повноваження детермінують його як виконавця, який об'єктивує інституційною наявністю операційно-виконавчий рівень державної політики у сфері земельних відносин, адже «виконує», «адмініструє» та «контролює». Однак применшувати участь Держгеокадастра у нормотворчій складовій не варто, оскільки його участь у підготовці пропозицій, програм і проектів нормативних актів у сфері земельних відносин є фундаментальною в контексті удосконалення положень чинного законодавства та практики реалізації державної політики у сфері земельних відносин.

Висновки

Проведене дослідження дає можливість визначити, що повноваження суб'єктів формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин диференційовані за ієрархічним чинником та сформовані таким чином, щоб доповнити один одного на різних рівнях її інституційної системи. Маємо також підтвердження наукового тезису про те, що саме повноваження суб'єкта публічного адміністрування є ключовим елементом структури його адміністративно-правового статусу, адже наочно демонструють його роль у механізмах вирішення конкретного питання публічного значення. Зокрема Кабінет Міністрів України як суб'єкт формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин виконує стратегічно-координаційну роль, Мінекономіки – організаційну, а Держгеокадастр – виконавчу.

Література

1. Про схвалення Бюджетної декларації на 2026-2028 роки: Постанова Кабінету Міністрів України від 27.06.2025 № 774. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/774-2025-%D0%BF#Text>
2. Ковбасюк А.В. Удосконалення публічного управління у сфері земельних відносин на місцевому ринку: кваліфікаційна робота. Донецький національний університет імені Василя Стуса. Вінниця, 2024. 35 с.
3. Замрига А. В. Компетенція загальної публічної адміністрації, що реалізовує адміністративно-правове забезпечення господарської діяльності в Україні. *Порівняльно-аналітичне право*. 2019. № 3. С. 268–270.
4. Деякі питання Міністерства економіки, довкілля та сільського господарства: Постанова Кабінету Міністрів України від 21.07.2025 № 903. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/903-2025-%D0%BF#Text>
5. Про Державну службу України з питань геодезії, картографії та кадастру: Постанова Кабінету Міністрів України від 14.01.2015 № 15. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/15-2015-%D0%BF#Text>
6. Бойко А.О. Механізми формування та реалізації державної політики у сфері земельних відносин в Україні: дис... канд. наук держ. упр.:25.00.02. Хмельницький, 2019. 315 с.
7. Томкіна О.О. Принцип гласності процедури прийняття правових актів Кабінету Міністрів України. *Право України*. 2004. № 9. С. 29–30.
8. Гбур З. В., Галушкіна Л. В., Акімов О. О. Кабінет Міністрів України: функції, повноваження та відповідальність. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2022. № 5. DOI: 10.32702/2307-2156-2022.5.3
9. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>

10. Земельний кодекс України: Закон України від 25.10.2001 № 2768-III. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2768-14#Text>

11. Про землеустрій: Закон України від 22.05.2003 № 858-IV. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/858-15#Text>

12. Про Державний земельний кадастр: Закон України від 07.07.2011 № 3613-VI. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3613-17#Text>

13. Про охорону земель: Закон України від 19.06.2003 № 962-IV. Верховна Рада України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/962-15#Text>

POWERS OF ENTITIES FOR FORMING AND IMPLEMENTING STATE POLICY IN THE SPHERE OF LAND RELATIONS

The article is devoted to clarifying the content and specifics of the powers of the entities involved in the formation and implementation of state policy in the field of land relations in order to identify the correlational relationship between the outlined development goals of this sector and the possibilities for their practical achievement. It has been established that, to a greater extent, the powers of the Cabinet of Ministers of Ukraine as an entity responsible for forming and implementing state policy in the field of land relations are specified through legislative and strategic-coordinative activities, which allow it to shape the institutional

conditions for the functioning of land relations. It has been determined that the powers of the Ministry of Economy as an entity responsible for forming and implementing state policy in the field of land relations are characterized by a functional context. Unlike the Cabinet of Ministers of Ukraine, which acts as a strategic center making key decisions and coordinating other government bodies, the Ministry of Economy, first, facilitates the execution of the Cabinet's functions; second, as a sector-specific body, forms the entire necessary organizational and implementation base for the existence of state policy in the field of land relations in general; third, refines, supplements, and develops mechanisms of normative-legal, informational, institutional, and administrative support for the implementation of state policy in the field of land relations.

It has been revealed that the State Service of Ukraine for Geodesy, Cartography, and Cadastre as an entity implementing state policy in the field of land relations primarily performs applied functions related to the technical, organizational, and supervisory aspects of implementing the planned course of development in the analyzed sector.

Summarized that the powers of the entities involved in the formation and implementation of state policy in the field of land relations are differentiated according to hierarchical factors and are structured in such a way as to complement each other at different levels of its institutional system.

Key words: formation of state policy, implementation of state policy, land policy, land relations sector, land relations, powers, public administration, system of entities.